

Arrest

nr. 72 558 van 23 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. BOTTELIER, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaart een Russisch staatsburger van Armeense origine te zijn, geboren op 1 augustus 1967 te Isfahan, Iran.

U bent gehuwd met E.M. (...) (O.V. 6.470.543) en samen hebben jullie 2 zonen.

Na uw studies vervulde u uw dienstplicht in het leger. Vervolgens werkte u een tijdje als tegelzetter en daarna ging u aan de slag als schoenmaker.

In 1995 verhuisde u naar Kolpino, Rusland, (in de buurt van Sint-Petersburg), waar u eveneens werkte als schoenmaker/-verkoper. Vanaf 1999 huurde u, van de lokale overheid, een pand dat u gebruikte als atelier voor uw schoenmakerszaak. Als kleinhandelaar werd u verplicht om per maand 300\$ te betalen aan een aantal personen, voor het gebruik van het pand maar vooral voor "bescherming". Vanaf het voorjaar van 2009 werd u verplicht om per maand 700 in plaats van 300\$ neer te tellen. U vond dat

teveel en weigerde te betalen. Er werd u gezegd dat u geen keuze had; ofwel moest u het geëiste bedrag betalen, ofwel moest u uw zaak uit handen geven. U kreeg bedenktijd.

Op 5 juni 2009 kreeg u opnieuw bezoek. U zei dat u het gevraagde bedrag niet kon betalen. Ook de wijkagent werd op u afgestuurd. Op 10 juni 2009 kwamen 2 onbekende mannen naar uw werk. Toen u naar huis wilde gaan, werd u tegengehouden. U werd in een wagen gesleurd en naar een afgelegen bouwwerf gebracht, waar u werd geslagen en vervolgens gewond werd achtergelaten.

Op 13 juni 2009 ging u omwille van hiervoor genoemde aanval naar de politie, met de bedoeling om aangifte te doen.

Tien dagen later, in casu op 23 juni 2009 werd u door de politie opgepakt en gedurende 2 dagen vastgehouden. Op 6 juli 2009 wendde u zich tot het parket voor uw problemen en daarbij werd u opgemerkt door de wijkagent.

Op 9 juli 2009 werden uw vrouw en kinderen thuis aangevallen door skinheads. Uw vrouw werd beledigd en geslagen. De burens alarmeerden de politie. Na uw terugkeer thuis, verwittigde u een ambulance. Uw vrouw werd opgenomen in het ziekenhuis en verloor bij de aanval haar ongeboren kind. Op 13 juli 2009 ging u nogmaals naar het parket, ditmaal voor de door skinheads uitgevoerde raid op uw echtgenote en kinderen. U werd door 2 mannen onder druk gezet om documenten te ondertekenen. U moest de documenten ondertekenen, zonder ze gelezen te hebben. U kreeg geen verdere uitleg.

Op 20 juli 2009 ging u naar uw atelier, dat inmiddels bleek verzegeld te zijn door het Federaal Parket van de Russische Federatie. U werd opgebeld door uw vriend A. (...). Hij zei dat hij op tv gezien had dat u gezocht werd; u werd valselijk beschuldigd van de aanval op de bouwwerf, waarvan u verklaart zélf het slachtoffer te zijn geweest. U vroeg A. (...) om u naar S. (...) te brengen. Een kennis van S. (...), een zekere S. (...), zou uw vlucht uit Rusland regelen en met u en uw gezin naar België reizen. Sacha zorgde voor de nodige (reis)documenten voor uw vertrek.

Op 4 augustus 2009 reisde u, samen met uw gezinsleden en per vliegtuig, vanuit Moskou naar Brussel.

Op 5 augustus 2009 vroeg u in België asiel aan bij de daarvoor bevoegde instanties."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet, maar wijst erop dat hij zich niet op 6 juni 2009 bij het parket heeft aangemeld, doch wel op 6 juli 2009 en op 13 juli 2009.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u in België asiel hebt gevraagd omwille van een eigendomsconflict, problemen met de Russische autoriteiten (politie en parket) en een aanval door skinheads op uw echtgenote. U vermoedt dat de autoriteiten en de criminelen banden hebben en u vermoedt dat uw origine hier eveneens een rol in speelde.

Welnu, er moet opgemerkt worden dat u er niet in slaagt om uw asielrelaas aannemelijk te maken, zodat in uw hoofd niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een risico op het lijden van ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet vooreerst worden opgemerkt dat u **geen enkele materiële aanwijzing of (begin van) bewijs van de door u verklaarde problemen kan voorleggen, hoewel uit uw verklaringen blijkt dat er verschillende documenten aanwezig zijn of documenten kon trachten te bekomen.**

Zo verklaart u (CGVS1, p.9) één keer zwaar geslagen te zijn, waarbij u een snijwonde aan uw been zou opgelopen hebben. U legt geen in Rusland verkregen bewijs voor van deze verwonding, maar u verklaart ook (CGVS1, p.9) dat u zich in België, en meteen na uw aankomst hier, tot een arts wendde. Ook hiervan levert u echter geen materieel bewijs.

Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u op 6 juni 2009 naar het parket ging om bescherming te zoeken; uw verklaring werd bij het parket opgetekend en u hebt deze verklaring nadien ondertekend (CGVS 3, p.4). Vervolgens werd u de vraag gesteld (CGVS 3, p.4) of u niet naar een afschrift (kopie) van uw verklaring hebt gevraagd, waarop u verklaart dit uit angst niet gedaan te hebben, hetgeen minstens vreemd is, daar u zich wel vrijwillig bij het parket meldde voor een aangifte, maar vervolgens niet naar een bewijs zou durven vragen.

Tijdens uw voorlaatste gehoor door het Commissariaat-generaal verwijst u naar een bezoek aan het parket op 6 juli 2009 en u verklaart dat uw verklaring genoteerd werd, dat u ze ondertekende, maar vervolgens geen afschrift vroeg, omdat u daar toen niet aan dacht (CGVS 4, p.9).

Op 18 juni 2009 zou u bij de politie eveneens een klacht hebben ingediend, blijkens uw verklaringen. Uw klacht werd genoteerd (CGVS 4, p.8) en u ondertekende deze. Op de vraag of u een afschrift hebt gekregen, antwoordt u negatief (CGVS 4, p.8), maar hier voegt u aan toe dat de politie hiertoe nochtans verplicht is. Daarom werd u gevraagd of u niet aandrong om alsnog een afschrift te krijgen; wederom antwoordt u negatief (CGVS 4, p.8) en bovendien weet u niet waarom u dat destijds niet gedaan hebt

(CGVS 4, p.9). De politie zou vervolgens een onderzoek voeren en u werd gesommeerd om naar huis te gaan (CGVS 4, p.9).

Op 9 juli 2009 zou uw echtgenote het slachtoffer zijn geworden van een aanval door skinheads. Uit de verklaringen van uw echtgenote (CGVS, gehoorverslag E.M. (...) dd.03.02.2010, p.4 + 26.05.2010, p.2) blijkt dat de politie voor de nodige vaststellingen ter plaatse is gekomen en hierover een uitgebreid schriftelijk verslag opstelde, maar ook hiervan legt u geen materieel bewijs voor.

Ten slotte kreeg u van uw vriend "A. (...)" informatie dat tussen 9 en 20 juli 2009 een federaal opsporingsbericht van u werd verspreid via een televisiezender, maar ook hiervan, of van andere elementen die wijzen op het feit dat u federaal gezocht zou worden, legt u geen materieel bewijs voor.

Tijdens uw eerste gehoor door het Commissariaat-generaal werd u gevraagd of u documenten bezit die een duidelijk verband hebben met uw verklaarde problemen, waarop u negatief antwoordt (CGVS 1, p.7). U verklaart dat uw vlucht immers niet gepland was.

Nochtans blijkt elders uit uw verklaringen dat u op 23 juli 2009 persoonlijke documenten gaf aan S. (...), met het oog op de organisatie van uw vlucht uit Rusland (CGVS 1, p.6).

Eveneens blijkt uit uw verklaringen (CGVS 1, p.4) dat u Rusland op 4 augustus 2009 definitief verliet, in casu 2 weken na de afgifte van documenten aan S. (...), met het oog op de organisatie van uw vlucht. Bijgevolg had u voor uw definitief vertrek nog de mogelijkheid om bewijzen van uw verklaarde problemen te verzamelen. Tevens blijkt uit uw verklaringen dat u tot op heden mogelijkheden had om dit als nog te doen.

Dat u uiteindelijk geen enkel materieel bewijs of begin van bewijs van uw verklaarde problemen kan voorleggen, ondermijnt op ernstige wijze uw geloofwaardigheid.

Vervolgens moet opgemerkt worden dat u **onvoldoende geïnformeerd heeft naar de evolutie van uw problemen en de actuele stand van zaken**.

Zo werd u reeds tijdens uw eerste gehoor door het Commissariaat-generaal gevraagd wat de stand van zaken is inzake uw opsporing of een officieel onderzoek, waarop u verklaart (CGVS 1, p.12) hieromtrent geen nieuws te hebben.

Tijdens uw tweede gehoor door het Commissariaat-generaal werd u ook de vraag gesteld of u recentelijk nog informeerde naar de stand van zaken in een eventueel onderzoek, waarop u repliceert (CGVS 2, p.8) dat uw vriend "A. (...)" connecties heeft met "grote mannen" en beweerde dat u nog altijd gezocht wordt, maar u vult deze bewering niet op concrete wijze in.

Tijdens uw vierde gehoor door het Commissariaat-generaal verklaart u dat de politie bij A. (...) naar u gevraagd heeft, maar u weet niet of hij thuis bezoek kreeg van de politie en bovendien hebt u hiernaar niet geïnformeerd bij de genoemde A. (...) (CGVS 4, p.4). Daarop werd u gevraagd of u weet wanneer er het laatst naar u werd geïnformeerd (door de politie), maar op deze vraag moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS 4, p.4).

Uit uw verklaringen blijkt ook dat u geen concrete informatie hebt gevraagd – u informeerde enkel in algemene zin – bij A. (...) (CGVS 4, p.5), op basis van dewelke u uw actuele vrees voor vervolging accuraat zou kunnen inschatten.

Er werd bij u gepolst of u via S. (...) geen bijkomende informatie inzake uw actuele vrees zou kunnen verkrijgen, maar u hebt hem niet gevraagd of hij daartoe over nuttige contacten beschikte (CGVS 4, p.4). Van een kandidaat-vluchteling die al enige tijd buiten zijn land van herkomst verblijft, kan verwacht worden dat hij of zij meer en concretere informatie kan en tracht te bekomen over de evolutie van zijn of haar problemen.

Dat u dat niet heeft gedaan, ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees.

Vervolgens moet ook opgemerkt worden dat de door u verklaarde **reisweg niet geloofwaardig** is. U verklaart niet te weten met welk reisdocument u de Schengen zone bent binnengekomen.

U verklaart dat de passeur paspoorten heeft getoond bij de paspoortcontrole op de luchthaven van Moskou (CGVS 1, p.5). Bij aankomst in België heeft u uw paspoort en een internationaal paspoort getoond. U weet echter niet welk internationaal paspoort het betrof, u weet niet welke nationaliteit en welke identiteit het internationaal paspoort betrof, u heeft alleen gezien dat het een andere kleur had (CGVS 1, p.5 ; CGVS 2, p.3).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze.

Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u geen informatie kunt geven over uw reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle.

Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet op de hoogte bent van de inhoud van het paspoort dat werd gebruikt, niet geloofwaardig.

*Aldus ontstaat ook **het vermoeden dat jullie jullie Russisch (intern en internationaal) paspoort bewust achterhouden** zodat de Belgische asielinstanties verstoken blijven van cruciale informatie over de datum van uitreiking van intern en internationaal paspoort, verblijfsregistratie (propiska) en reisweg. Deze vaststelling is zwaarwichtig, omdat deze informatie, waarover de Belgische autoriteiten dus niet kunnen beschikken, mogelijks een geheel ander licht op uw asielrelaas én uw verklaarde problemen met de autoriteiten in Rusland.*

*Er moet verder worden opgemerkt dat u **volatiele verklaringen aflegt over een uitreisverbod**, dat u (bij de politie) zou hebben moeten ondertekenen.*

In de bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde voorbereidende vragenlijst (CGVS-vragenlijst, p.2) verklaart u dat u werd opgepakt door de politie van Kolpino, 2 dagen werd vastgehouden en pas werd vrijgelaten na het ondertekenen van een uitreisverbod. Tijdens uw voorlaatste gehoor door het Commissariaat-generaal werd u de vraag gesteld of u ooit een uitreisverbod moest tekenen bij de politie, waarop u antwoordt dat dit inderdaad het geval was, in casu op 23 juni 2009 (CGVS 4, p.5). Op het einde van dit gehoor komt uw aanhouding en het uitreisverbod nogmaals ter sprake. U verklaart op dat moment echter niet te weten of u ooit een uitreisverbod hebt moeten tekenen, hetzij bij de politie, hetzij bij het parket (CGVS 4, p.10). Daarop werd u de vraag gesteld of u ooit een uitreisverbod hebt moeten ondertekenen voor een autoriteit, waarop u opnieuw verklaart hier geen weet van te hebben (CGVS 4, p.11). Er werd u vervolgens gewezen op uw vroegere verklaring waarbij u wel verklaarde een uitreisverbod te hebben ondertekend. Hierop blijft u ontkennen een uitreisverbod te hebben ondertekend (CGVS4,p.11). Omdat er dus geen sprake kan zijn van een vergissing, en omdat het al dan niet ondertekenen van een uitreisverbod een belangrijk feit is, ondermijnt deze tegenstrijdigheid eveneens uw geloofwaardigheid.

Uit alle voorgaande elementen moet worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande vaststellingen.

Uw militair boekje, uw pensioensverzekeringsbewijs, huwelijksakte, kopie van geboorteakte zoon, rijbewijs vrouw, uw medische verzekering en deze van uw echtgenote en 2 zonen, bevatten gegevens over jullie identiteit en uw dienstplicht, hetgeen hier niet betwist wordt.

Verder legt u een kopie neer van de eerste pagina van het intern paspoort van uw echtgenote. Dit bevat enkel gegevens over haar identiteit, die hier evenmin betwist wordt.

De brief van uw raadsman dd.17/5/2011 informeert dat u er niet in geslaagd bent jullie paspoorten te recupereren. Dit wijzigt de appreciatie over jullie paspoorten dan ook niet.

Verder deelt uw raadsman mee dat u bent opgenomen in het ziekenhuis en niet terug kan naar de Russische Federatie. Dit werpt geen nieuw licht op de appreciatie van uw asielrelaas."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 13 oktober 2011 een schending aan van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsmede de schending van de artikelen 62 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker merkt allereerst op dat hij al het mogelijke heeft gedaan om stukken ter staving van zijn relaas te bekomen, maar stelt vast dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de moeilijkheden die hij hierbij ondervond.

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen betreffende de verwondingen die hij in Rusland opliep en benadrukt dat hij hiervan geen in Rusland verkregen bewijs kan voorleggen. Hij stelt zich wel tot een Belgische arts te hebben gewend na aankomst in België en heeft hiervan medische attesten opgevraagd in het archief -ter staving hiervan voegt hij een attest toe aan zijn verzoekschrift - doch verzoeker verklaart dat hij tot op heden deze stukken nog niet ontvangen heeft.

Verzoeker benadrukt dat hij aan zijn verzoekschrift een schrijven toevoegt van zijn huisarts die heeft vastgesteld dat verzoeker littekenweefsel heeft.

Betreffende zijn onvermogen bewijzen voor te leggen aangaande de verklaring die hij in Rusland heeft afgelegd bij het parket, zijn klacht bij de politie, het politieverlag inzake de aanval door skinheads en het federaal opsporingsbericht, merkt verzoeker het volgende op.

Vooreerst wijst hij erop dat hij zich niet op 6 juni 2009 bij het parket heeft aangemeld, doch wel op 6 juli 2009 en op 13 juli 2009. Hij laat gelden dat hij, toen hij zijn verklaringen aflegde, klacht indiende, maar geen documenten ontving; hij stelt toen niet te hebben geweten dat hij deze stukken later nog zou nodig hebben.

Daarnaast merkt verzoeker nog op dat het, gezien het om een “georganiseerde zaak” gaat waarbij valselyk wordt beschuldigd, onmogelyk is om fotokopies van documenten te verkrijgen; temeer daar hij gezocht wordt, is het volgens hem onmogelyk deze nog op te vragen bij het parket of de politie.

Dit in acht genomen was het volgens verzoeker ook niet mogelyk stukken op te vragen in de twee weken vóór zijn vlucht.

Volgens verzoeker is het ook niet mogelyk enig bewijs voor te leggen omtrent het federaal opsporingsbericht; hij stelt alleen weet te hebben van de periode waarin dit bericht werd getoond. Verder laat verzoeker nog gelden dat hij reeds heeft verklaard dat de politie louter omwille van de schijn vaststellingen is komen doen na de aanval door skinheads. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met de corruptie binnen de politiediensten en er verkeerdelijk van uitgaat dat hij, zoals in België, eenvoudigweg afschriften van klachten kan opvragen.

Verzoeker erkent dat de bewijslast bij de asielzoeker ligt, maar benadrukt dat deze niet te strikt mag worden toegepast. Verzoeker verwijst hierbij naar de UNHCR Proceduregids en meent dat hem het voordeel van de twijfel had moeten worden toegekend, gezien het feit dat hij zijn relaas op zeer coherente wijze heeft uiteengezet én er geen reden is om aan zijn geloofwaardigheid te twijfelen. Naar verzoekers mening dient hij als vluchteling te worden erkend omwille van zijn Armeense origine.

Verzoeker werpt verder op dat hij zich wel degelyk heeft geïnformeerd, maar de commissaris-generaal oordeelde dat de informatie die hij kon geven niet voldoende was. Verzoeker volhardt in de verklaringen die hij hieromtrent reeds heeft afgelegd en meent dat dit wél voldoende is en geenszins afbreuk doet aan de ernst en geloofwaardigheid van zijn vrees.

Verzoeker werpt op dat de motivering van de bestreden beslissing betreffende zijn reisweg, geen hout snijdt. Hij benadrukt hierbij dat de grenscontroles niet 100% efficiënt zijn en dat het bijgevolg niet onmogelyk is deze te omzeilen; uit de informatie van het Commissariaat-generaal zelf kan volgens verzoeker evenmin worden besloten tot het bestaan van waterdichte controles.

Verzoeker wijst er dan ook op dat het niet is uitgesloten dat bepaalde individuen de controles kunnen omzeilen, wellicht bijgestaan door een smokkelaar en mits het omkopen van ambtenaren. Verzoeker verklaart dat ook hij een groot bedrag heeft betaald aan S..

Verzoeker ontkent dan ook ten stelligste dat hij zijn Russisch paspoort achterhoudt en benadrukt dat hij reeds meermaals, hetzij tevergeefs, geprobeerd heeft S. te contacteren in verband met zijn paspoort. Ter staving hiervan voegt verzoeker bij zijn verzoekschrift een attest toe van zijn raadsman.

Verzoeker merkt betreffende de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen omtrent het uitreisverbod, dat hij en zijn echtgenote elk vijf maal werden gehoord en dat zowel hij als zij hierbij telkenmale een coherent en consistent relaas hebben weergegeven, zodat het volgens hem niet volstaat om zijn geloofwaardigheid middels een zogenaamde tegenstelling te verwerpen.

Verzoeker merkt nog op dat hij bij de politie een stuk heeft ondertekend waarvan hij de inhoud niet kende; hij vermoedt dat het een uitreisverbod betrof. Ter staving van zijn verklaringen verwijst verzoeker naar de nota's die zijn raadsman tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal heeft genomen. Verzoeker voegt er aan toe dat hij zich niet van de indruk kan ontdoen dat door de met het verhoor belaste ambtenaar op het Commissariaat-generaal naar tegenstrijdigheden werd gezocht.

Verzoeker herhaalt dat de bestreden beslissing aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt, alsmede de artikelen 62 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert aan dat hij minstens in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus temeer daar hij ingeval van terugkeer naar zijn land, een reëel risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4 §2 b. van de vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt dat van hem de status van vluchteling wordt erkend of hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend. Daarnaast vraagt hij het dossier terug te verwijzen naar de commissaris-generaal teneinde het dossier verder te onderzoeken.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker heeft besloten.

Zo merkte de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker geen begin van bewijs kon voorleggen omtrent de problemen die hij beweert te hebben gekend, hoewel uit zijn verklaringen blijkt dat verschillende documenten dienaangaande bestaan.

Verder werd terecht vastgesteld dat verzoeker geen aannemelijke uitleg kon geven voor dit ontbreken van enig begin van bewijs temeer daar uit zijn verklaringen blijkt dat zijn vlucht uit de Russische Federatie gepland was.

Verzoeker voert ter verdediging in zijn verzoekschrift (zie p. 4) aan dat hij *“al het nodige heeft gedaan teneinde stukken ter staving van zijn asielrelaas te bekomen en verwerende partij helemaal geen rekening heeft gehouden met de moeilijkheden/hindernissen die verzoeker hierbij ondervindt”*, maar zet geenszins uiteen welke moeilijkheden of hindernissen hij in concreto heeft ondervonden.

Wat betreft het ontbreken van medische stukken, volhardt verzoeker in zijn verklaringen betreffende de verwondingen die hij in Rusland opliep en bevestigt hij dat hij hiervan geen bewijs kan voorleggen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van verklaringen is echter niet van aard om de

motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift aan dat hij een Belgische arts heeft geraadpleegd en voegt een bewijs toe waaruit blijkt dat hij medische attesten heeft opgevraagd.

Het document van 28 september 2011, opgesteld door de advocaat van verzoeker, en dat vermeldt *"Enige tijd gelden ondergingen cliënten in uw ziekenhuis een onderzoek. Cliënten wensen een afschrift te bekomen van de resultaten/diagnose van dit onderzoek, hetgeen zal dienen in hun asielprocedure."*, toont geenszins aan wanneer en waarom verzoeker destijds een dokter raadpleegde. Uit dit document kan niet worden afgeleid dat zijn doktersbezoek geschiedde omwille van verwondingen opgelopen in Rusland in de omstandigheden zoals door verzoeker aangehaald.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in zijn nota van 26 oktober 2011 aangeeft dat het feit dat, zoals uit het attest blijkt, in het archief twee stukken op naam van verzoeker werden gevonden en zullen worden opgestuurd, niets aan deze vaststelling verandert.

Het document, opgesteld door dr. D.V. op 23 september 2011 dat stelt dat *"Patiënt verklaart mij dat hij in juni 2009 ten gevolge van een gevecht een vleeswonde heeft opgelopen ter hoogte van de rechter kuit. Hij zou deze wonde zelf verzorgd hebben met een zoutoplossing. Huidig is de wonde geheeld maar met de vorming van wat littekenweefsel over een afstand van ongeveer tien cm, dit waarschijnlijk ten gevolge van het feit dat hij de wonde toen niet heeft laten hechten."*, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Uit het attest blijkt immers duidelijk dat het een weergave betreft van de verklaringen die verzoeker zelf heeft afgelegd aangaande de oorzaak van het littekenweefsel op zijn been. Evenmin laat dit attest toe conclusies te trekken in verband met wat er met verzoekers been is gebeurd en onder welke omstandigheden.

Wat betreft de opmerking van verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij zich niet op 6 juni 2009 bij het Parket heeft aangemeld, doch wel op 6 juli 2009 en op 13 juli 2009, merkt de Raad op dat dit geen ander licht kan werpen op het feit dat verzoeker geen enkel begin van bewijs voorlegt betreffende zijn klacht bij de politie en zijn verklaringen bij het Parket.

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen waar hij aangeeft dat toen hij zijn verklaringen aflegde en klacht indiende geen documenten heeft ontvangen aangezien hij niet wist dat hij deze stukken later zou nodig hebben en het evenmin mogelijk was stukken op te vragen in de twee weken vóór zijn vlucht uit zijn land. De Raad gaat op deze argumenten bijgevolg niet in.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker nooit een aanvraag heeft gedaan tot het bekomen van stukken van het Parket en de politie; verzoeker toont in zijn verzoekschrift ook niet aan dat hij hiertoe reeds concrete stappen, desnoods via een tussenpersoon, heeft ondernomen.

Zijn verweer (zie verzoekschrift p. 5) dat *"het een "georganiseerde zaak" betreft, met als gevolg dat verzoeker valselijk beschuldigd werd"* is een blote bewering, die verzoeker niet aannemelijk weet te maken.

Dat de politie voorts slechts voor de schijn vaststellingen is komen doen na de aanval door skinheads, is eveneens een loutere bewering.

Wat tot slot het federaal opsporingsbericht betreft, komt verzoeker eveneens niet verder dan op te merken dat hij enkel weet heeft van de periode waarin dit bericht is verschenen. Verzoeker toont niet in concreto aan stappen te hebben ondernomen om bijkomende informatie en/ of dit opsporingsbericht zelf in handen te krijgen.

De verwijzing van verzoeker naar het internetartikel van BBC News *"Russia admits police corruption"* van 10 november 2009 en zijn opmerking (zie p. 6) dat *"de Russische –corrupte- politiediensten niet functioneren zoals de Belgische"* zijn niet bij machte om aan te tonen dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeert om zelf bewijsstukken betreffende zijn beweerde problemen te verkrijgen.

Het stuk dat door verzoeker bij brief van 23 november 2011 aan de Raad werd toegezonden, betreft een fotokopie van een e-mailbericht van A.B. van 23 oktober 2011. Blijkens de aangehechte vertaling naar het Nederlands, gaat het om een verklaring van een vriend van verzoeker die stelt dat deze laatste in juli 2009 gezocht werd en nog steeds gezocht wordt door de politie.

Het betreft duidelijk een gesolliciteerd stuk waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend.

Verzoeker verduidelijkt trouwens ook niet waarom hij dit stuk pas in november 2011 voorlegde.

De commissaris-generaal merkte in de bestreden beslissing tevens correct op dat verzoeker zich onvoldoende geïnformeerd heeft omtrent de evolutie van zijn persoonlijke problemen en de actuele stand van zaken desbetreffende in zijn land van herkomst:

"Zo werd u reeds tijdens uw eerste gehoor door het Commissariaat-generaal gevraagd wat de stand van zaken is inzake uw opsporing of een officieel onderzoek, waarop u verklaart (CGVS 1, p.12) hieromtrent geen nieuws te hebben."

Tijdens uw tweede gehoor door het Commissariaat-generaal werd u ook de vraag gesteld of u recentelijk nog informeerde naar de stand van zaken in een eventueel onderzoek, waarop u repliceert (CGVS 2, p.8) dat uw vriend "A. (...)" connecties heeft met "grote mannen" en beweerde dat u nog altijd gezocht wordt, maar u vult deze bewering niet op concrete wijze in.

Tijdens uw vierde gehoor door het Commissariaat-generaal verklaart u dat de politie bij A. (...) naar u gevraagd heeft, maar u weet niet of hij thuis bezoek kreeg van de politie en bovendien hebt u hiernaar niet geïnformeerd bij de genoemde A. (...) (CGVS 4, p.4). Daarop werd u gevraagd of u weet wanneer er het laatst naar u werd geïnformeerd (door de politie), maar op deze vraag moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS 4, p.4).

Uit uw verklaringen blijkt ook dat u geen concrete informatie hebt gevraagd – u informeerde enkel in algemene zin – bij A. (...) (CGVS 4, p.5), op basis van dewelke u uw actuele vrees voor vervolging accuraat zou kunnen inschatten. Er werd bij u gepolst of u via S. (...) geen bijkomende informatie inzake uw actuele vrees zou kunnen verkrijgen, maar u hebt hem niet gevraagd of hij daartoe over nuttige contacten beschikte (CGVS 4, p.4).

Van een kandidaat-vluchteling die al enige tijd buiten zijn land van herkomst verblijft, kan verwacht worden dat hij of zij meer en concretere informatie kan en tracht te bekomen over de evolutie van zijn of haar problemen.

Dat u dat niet heeft gedaan, ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees."

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker inderdaad redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. De nalatige handelingen van verzoeker wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn voorgehouden vrees.

Verzoekers verweer (zie verzoekschrift, p. 6) dat hij *"zich wel degelijk heeft geïnformeerd doch volgens verwerende partij dit vreemd genoeg als "onvoldoende" wordt bevonden"*, neemt de Raad niet aan. Verzoeker beperkt zich louter tot het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, wat niet afdoende is om een ander licht te werpen op de motivering van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing werd tevens correct vastgesteld dat verzoeker ook ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd aangaande zijn reisroute en de hierbij gebruikte documenten.

De Raad merkt op dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat verzoeker geen informatie kan geven over zijn reisdocumenten. In zijn verzoekschrift onderneemt verzoeker geen poging om deze vaststelling te verklaren, waardoor deze staande blijft. Dienaangaande merkt de commissaris-generaal in zijn nota van 26 oktober 2011 correct op dat er van verzoeker niet wordt verwacht alle details van zijn paspoort te kennen, doch van een vreemdeling die reist met een vals paspoort, wel wordt verwacht dat hij essentiële informatie betreffende dit paspoort, zoals de identiteit en nationaliteit waaronder hij reisde, zou kennen, dit gelet op de kans die hij loopt om bij een controle aangehouden en ondervraagd te worden omtrent zijn identiteit en zijn reisdoel.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen enkele concrete informatie omtrent zijn reispas kon geven, zodat de Raad de commissaris-generaal bijtreedt in het vermoeden dat verzoeker zijn reispas achterhoudt om alzo cruciale hierin vervatte informatie, verborgen te houden.

Verzoekers opmerking in zijn verzoekschrift (zie p.7) dat *"de grenscontroles niet 100% zijn en het ongetwijfeld mogelijk is om deze te omzeilen"*, doet geen afbreuk aan wat voorafgaat. Deze blote bewering toont bovendien geenszins aan dat dit zulks in casu is gebeurd.

De fotokopie van de brief van 17 mei 2011 opgesteld door de raadsman van verzoeker en gericht aan het Commissariaat-generaal, die melding maakt van het feit dat verzoeker meermaals heeft gepoogd S. te bereiken, is niet bij machte om de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn reisweg te herstellen.

Tenslotte werd er door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoeker wisselende verklaringen heeft afgelegd betreffende een uitreisverbod dat hij zou hebben getekend.

Verzoekers verdediging in zijn verzoekschrift (zie p. 7) dat hij en zijn echtgenote elk vijf maal werden gehoord en ze telkens een coherent en consistent relaas hebben weergegeven, is niet in staat om de vaststelling dat verzoeker geen eensluidende verklaringen heeft afgelegd, te weerleggen.

Het al dan niet ondertekenen van een uitreisverbod is inderdaad een belangrijk feit, waarbij van verzoeker kon worden verwacht dat hij dit feit nog wel duidelijk zou herinneren en duidelijk zou kunnen

weergegeven tijdens zijn opeenvolgende verhoren. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar één versie van de feiten en stelt dat dit de waarheid is; een keuze uit twee opgegeven versies is geen verklaring voor het verschil.

De verwijzing naar de nota's opgesteld door de raadsman, is geen afdoende verdediging.

De Raad deelt de opvatting van de commissaris-generaal (zie nota, p. 7) dat dit een éénzijdig stuk is waarvan de waarachtigheid niet kan worden geverifieerd en dat bovendien opgesteld is door een partij wiens taak, de persoonlijke behartiging van de belangen van zijn cliënt, niet gelijklopend is met de opdracht van de ambtenaar van het Commissariaat-generaal, die in alle onafhankelijkheid oordeelt en waarbij de ambtenaar geen persoonlijk belang heeft.

Aan de enkele opwerping van verzoeker dat (zie verzoekschrift, p. 8) hij *“zich niet van de indruk kon ontdoen dat de dossierbehandelaar tevergeefs naar tegenstrijdigheden heeft gezocht”* hecht de Raad slechts de waarde van een simpel verwijt.

Op de opmerking van verzoeker in zijn verzoekschrift (zie p. 6) dat hem het voordeel van de twijfel dient toegekend te worden, antwoordt de Raad dat om het voordeel van de twijfel te genieten, de verklaringen van verzoeker *in zijn geheel* plausibel en geloofwaardig moeten zijn; de verklaringen moeten inderdaad plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Het voordeel van de twijfel kan immers slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, quod non in casu.

Waar verzoeker dienaangaande tevens verwijst naar proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen, merkt de Raad op dat vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat deze gids geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoeker er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat). De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert geen elementen aan die toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, rechtvaardigen, noch beschikt de Raad over algemeen bekende feiten in dit verband.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

2.5. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoren op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor vijf verhoren, dat hij tijdens deze verhoren de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat de verhoren plaatsvonden met behulp van een tolk die de Armeense taal machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

De Raad is van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE